

[Diderichsen.]

videnskabelige biblioteker ved universiteterne, ved de tekniske højskoler, ved handelshøjskolerne osv. i bogstavelig forstand er grundlæggende for al videnskabelig aktivitet.

Ved samarbejde mellem kulturministeriet og undervisningsministeriet bør man straks gå i gang med at oparbejde en grundstamme til nye videnskabelige biblioteker og derved yde et væsentligt bidrag til den kommende forsknings universitets- og uddannelsesprogram i det hele taget. Det er jo så lykkeligt, at man kan gå i gang hermed, inden det er vedtaget og fastlagt, hvor de nye universitetscentre skal ligge, og endnu længe før disse centre kan træde i virksomhed, og man kan næppe gøre det på nogen bedre måde end ved en kraftig øgelse af bevillingerne til de videnskabelige biblioteker, også omfattende midler til at skabe grundstammer til de kommende universitetsbiblioteker osv. Man kan kalde det en slags praktisk og effektiv præfabrikation af bygningselementer, der indgår som et meget væsentligt led i hele vort uddannelsesprogram på dette område.

Det er et område, hvor der ikke er grund til at tøve, og hvor man straks og med udbytte kan gå i gang. For at sige det med det gamle klassiske udbrud „hic Rhodus, hic salta“, her er Rhodos, her gælder det at springe. Jeg vil derfor gerne spørge kulturministeren, om fru en enig med mig i disse synspunkter, og om ministeren vil gå ind derfor ikke blot i ord, men i gerning. Jeg tvivler ikke på, at undervisningsministeren vil vide at ytre sin glæde over for sin ministerkollega over et eksplosivt initiativ i denne sag.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg vil gerne takke finansudvalget for det store arbejde med finanslovsforslaget for 1967-68, og jeg vil også gerne takke for den brede tilslutning, som forslaget har fået. Det har glædet mig, at det samlede finansudvalg udtaler tilfredshed med forelæggelsen af det nye 3 års budgetoverslag, som jeg selv tillægger meget stor betydning, og også med den realistiske budgettering i 1966-67. Bestræbelserne for en bedre budgetlægning begynder jo nu at bære frugt, og det er

mit håb, at vi kan fortsætte denne linje med andre tiltrængte reformer.

Jeg kan altså konstatere, at for 1966-67 har budgetlægningen været realistisk, og jeg forstod derfor ikke rigtig hr. Damsgaards udtalelser. Ganske vist blev der sagt noget om, at vi havde fået en bedre budgetlægning, men jeg forstod, at vi var endnu ikke nået frem til det realistiske og det ærlige budgetforslag eller finanslovsforslag, og som eksempler blev anført, at der var kommet en hel del ændringsforslag, ganske vist ikke så mange som tidligere. Det forstod jeg slet ikke, for jeg har i hvert fald opfattet det sådan, at det, der skal ske, efter at finanslovsforslaget er fremsat, netop er, at man i takt med det arbejde, der foregår i folketinget, søger henimod det realistiske budget, og det er det, vi skal vedtage, når vi vedtager finanslovsforslaget.

Vi skal selvfølgelig, når vi fremsætter et finanslovsforslag, og det gør vi også, gøre dette så realistisk som muligt ud fra det, vi kender på det tidspunkt, men det er dog vel nok alt for meget at forlange og helt forkert at forlange, at vi f. eks. skulle have taget hensyn til gennemførelsen af merværdiafgiften, og hvad kunne man ikke have rejst af kritik her i folketinget, og berettiget kritik, hvis vi ved fremsættelsen af et finanslovsforslag på forhånd havde indregnet en hel masse, som vi slet ikke vidste noget om kom igennem!

Jeg kan derfor slet ikke godkende det forsøg på kritik, som hr. Damsgaard her har gjort; det rammer helt ved siden af. Det må netop være formålet at komme med de ændringsforslag, som gør, at den finanslov, vi til syvende og sidst vedtager, bliver realistisk. Det var jo også det, der var tilfældet sidste år, da venstre var med i et forlig i januar måned; det var akkurat det samme. Så må man naturligvis indarbejde resultatet af dette forlig i finansloven, og det må vi også gøre nu med det, der foreligger.

Jeg skal senere vende tilbage til hr. Damsgaards betragtninger om det lidkøb, der blev foretaget med hr. Aksel Larsen, men jeg synes, jeg lige her ville anholde hele hr. Damsgaards betragtningens måde. Jeg tror i virkeligheden, vi er kommet et godt stykke vej henimod den realistiske budgetlægning. Jeg tager resultatet fra 1966-67